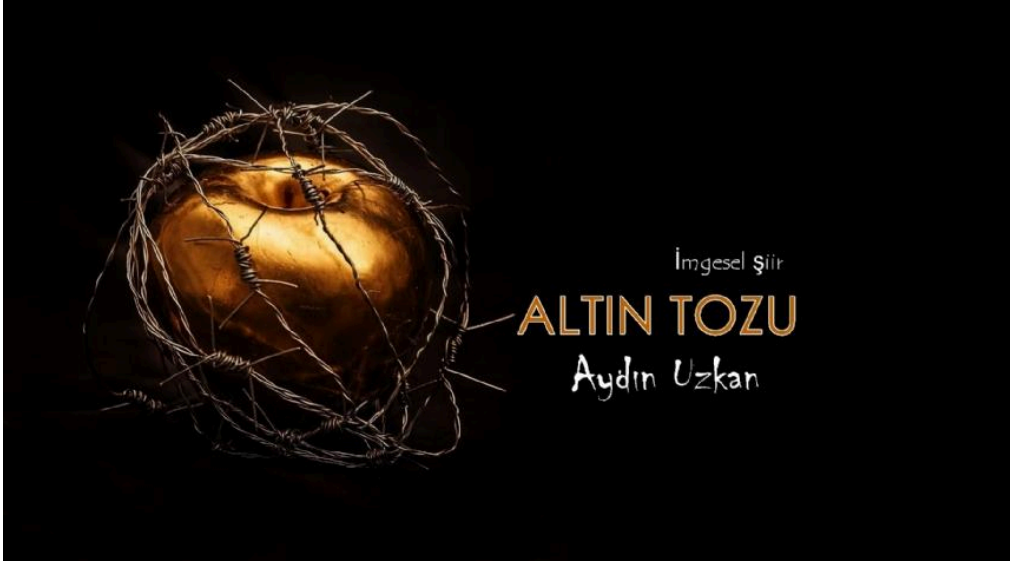

Altın Tozu

– AYDIN UZKAN · 22 Şubat 2026

Kalabalık,
Paslı bir çan gibi çınlayıp sustuğunda
Basamakları göğsümden oyulmuş,
Belirir İçimde yosun tutmuş bir merdiven

Her adımda biraz daha içeri inerim.
Dipte olan bir inci değil,
Kendi nabzımın saydam yankısıdır olan

Kırınca aynalarımı
Parçalarında yüzüm değil, mazi gezinir.
Rüzgâr, avuçlarımdaki tüm isimleri silerken
Harfler kuş olup uzaklaşır grileşen zihnimden

Geçmiş, içimde ağır bir kapı değil,
Aralığından buğday kokusu sızan
Kör bir ambardır artık

Yalnızlık, bir çöl değildir sandığım gibi,
Kumlarının altında gizli bir ırmak dolaşır.
Susadıkça suya dönüşür
İçtikçe daha berrak olurum.

Çölleşen vefanın coğrafyasında
Kendi içimde açtığım kuyudan
Ha bire göğ(süm)e doğru serinlik çekerim.

Şimdi huzur, bir kuş tüyü değil,
Kemiklerimde büyüyen sessiz bir ağaçtır.
Kökleri en تنها yerimde çoğalır.
Ve yükseldikçe toprağa daha çok inerim.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .